

Innlegg i Stortingsdebatten 16. juni 1976 om
utbygging og ilandføring av petroleum fra Statfjordfeltet.

Regjeringen Bratteli la i februar 1975 fram en stortingsmelding hvor prinsippene for vår oljepolitikk ble trukket opp. Viktige enkeltelementer hadde vært lagt fram og godkjent tidligere, men med St.meld. nr. 25 (1973-74) fikk vi den første samlede framstilling av hele vår oljepolitikk. Denne ble i alle hovedtrekk godkjent av Stortinget.

Bare på ett punkt har det etter at meldingen var behandlet, funnet sted en tillempning av forutsetninger og standpunkter. Det gjelder tempoet og omfanget av omstillingene i næringslivet. Som det har vært presisert flere ganger,

- 2 -

mener Regjeringen at man ikke bør forutsette noen sterk nedgang i industriens sysselsetting.

Den foreliggende sak gjelder to konkrete enkeltprosjekter, Statfjord-feltet og en samleledning under Nordsjøen for gass, og tar ikke opp nye prinsippaker.

Men fordi Statfjordfeltet er det største enkeltprosjekt vi hittil har stått overfor, er det naturlig å vurdere saken i forhold til hovedlinjene i vår oljepolitikk.

Gjennom den dominerende stilling Statens Oljeselskap har blant rettighetshaverne har norske myndigheter en sterk kontroll med Statfjord. Dette er i samsvar med et viktig prinsipp i oljepolitikken vår.

Blant retningslinjene i St.meld. nr. 25 ble det understreket at omfanget av virksomheten må styres gjennom

letingen, og ikke gjennom produksjonen på det enkelte felt. Både av tekniske, økonomiske og finansielle grunner vil det være nødvendig med en høy produksjonstakt på det enkelte felt. Det er en nokså kort teknisk/økonomisk levetid på kapitalutstyr som brukes i utsatt virksomhet i Nordsjøen. Dessuten blir de fleste investeringene i petroleumsvirksomhet finansiert ved utenlandske låneopptak, både når det gjelder den norske deltakelse og de utenlandske rettighetshavere. Medvirkningen fra det internasjonale kapitalmarked er knyttet til deres vurdering av de tekniske og økonomiske planer og beregninger som foreligger.

Dertil kommer at Norge selvsagt er interessert i en god lønnsomhet av de store investeringer som foretas.

Spørsmålet om ilandføring av oljen er et stort, vanskelig og viktig spørsmål. Ilandføring i Norge av olje

fra Nordsjøen kan skje både ved rørledning og ved tankskip. Transport gjennom rørledning til en fast terminal i land gir et mer varig og stabilt grunnlag for de virksomheter som er knyttet til ilandføringsterminalen. En ilandføringsterminal vil bli en betydningsfull arbeidsplass i det distrikt den blir plassert, også uten raffinering eller petrokjemisk industri til terminalen. Hvis industrien kommer til, blir virkningene naturligvis langt større.

Av denne grunn ville Regjeringen gjerne sett at det hadde vært mulig å legge fram en entydig plan om å bringe oljen i land med rørledning. Men fordi vi her opererer utenfor teknologiens grensemerker, er det i dag umulig å legge fram noe slikt prosjekt. Vi er imidlertid inne på et område hvor den teknologiske utvikling går meget raskt. Ekspertene antar

at man innen 4 år vil ha nådd så langt i teknisk dyktighet at en rørledning fra Statfjord til norskekysten kan legges, vedlikeholdes og drives med høy sikkerhet. Men jeg understreker at dette vet vi ikke, det er en hypotese som de tekniske ekspertene har gitt oss. Selv om vi bare vurderer den tekniske siden av saken, vil det derfor ikke være forsvarlig å legge fram dette som en ensidig tilråing for Stortinget i dag.

Dertil kommer den økonomiske side ved saken. Etter de kostnadsoverslag som nå foreligger, er rørledningsalternativet som kjent vel 5 milliarder kroner dyrere enn om man skal føre oljen i land pr. skip. Vi vet ikke hvor godt dette anslaget er. I et gunstig alternativ kan merprisen bli mer beskjeden. I verste fall kan den bli enda større. Regjeringen vil derfor når de tekniske forhold er klarlagt, også vurdere de økonomiske sider ved de to alternativer

konkret i lys av de mer detaljerte og konkrete kalkylegrunnlag som da vil foreligge. Her er det både spørsmål om å forrente en investering av en slik størrelsesorden, og spørsmålet å skaffe den nødvendige finansiering, i konkurranse med andre prosjekter. I tillegg til de tekniske og økonomiske sider ved ilandføringen, vil de rent nasjonale interesser veie tungt.

Det ligger i Regjeringens konklusjon i St.meld. nr. 90 at Stortinget vil bli invitert til å ta den endelige avveingen mellom skip og rørledning om noen år, i lys av de utredninger som da vil være foretatt.

Blant alle de forskings- og utredningsprosjekter som er i gang og som har sammenheng med oljevirkosomhet, er det nye utviklingsprosjektet for rørledning til Sotra på

mellom 250 millioner kroner og 300 millioner kroner
usedvanlig stort.

Det ville kanskje vært tvilsomt om vi ville gått
løs på et slikt prosjekt hvis det bare hadde vært for
Statfjord det hadde vært aktuelt. Men langs store deler
av vår kystlinje, i første rekke nord for 62⁰ nord, må vi
regne med å møte lignende ilandføringsproblemer. Det er
sterkt ønskelig å styrke våre kunnskaper og vår faglige
dyktighet når det gjelder disse tekniske undervannsoppgavene.
Vi vet at også i andre land blir man stadig mer opptatt av
å utnytte sjøbunnen, både til petroleum og andre forekomster.
Vi har i Norge gode muligheter til å opparbeide et faglig
miljø som kan løse oppgaver både innenlands og utenlands.
Det ligger her en mulighet og en utfordring til norsk
forskningsmiljø og norsk næringsliv som Regjeringen vil
oppmuntre.

Ellers er vi kjent med at utenlandske interesser også
er i ferd med utviklings- og utredningsoppgaver på dette
område, og som vi regner med å dra nytte av.